

GOVORE SRCA

«Ljubim Te, Gospode, kreposti moja; Gospod je tvrđava moja i skloni moj i ljubavitelj moj» (Ps 17, 3)
 Iz Utana današnje sv. Mše

VJERSKI TJEĐNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 4. PROSINCA 1949.

BR0J 52

UČITELI LJUBI OBITELJ

PO MARIJI SPAS

Bilo je to g. 1799. Papa Pijo VI. morao je ostaviti Rim i svoju papinsku palaču. Pristupila ga je republikanska francuska vojska. U roku od dva dana morao je otići. Odgovorio je: «Ne mogu se protiviti sili. Ali svijet neka zna»: da samo prisiljen ostavljam svoje stado! Ja sam star i bolestan i volio bih ovdje umrijeti.

Kad su ga siliili da nosi trobojnu značku i primi mirovinu u znak, da je time njegova papinska vlast i Crkva srušena, odgovorio je: «Ja ne poznam nikakva drugog znaka, osim onoga, koga mi je Crkva kao nakit dala, a to je sv. Križ. Moje je tijelo u vašoj vlasti, a duša moja je u rukama Božjim. Nudate mi mirovinu. Ja je ne trebam. Sve što trebam jest: jedna vreća, da me njome pokrrijete; jedan kameo, da mi ga stavite pod glavu; to je dosta za jednog starca, koji je svoj život sproveo u pokorama.»

Nekoliko vojnika pratilo je starca Papu na t. snajz kočiji. Najprije u samostan u Certosi kod Florence, onda prema Brianšonu i Valansu u Francuskoj. Dobrog Pastira i brižnog oca sv. Crkve, dočekivali su putem i po gradovima vjernici, da ga još jednom vide, da im podijeli otkanski blagoslov. Sav se žrtvovao za sv. Crkvu t. j. za svoju obitelj. I umro je u prognostvu u Valansu 29. kolovoza 1799. s velikom tješakom i brigom za svoju obitelj, sv. Crkvu s riječima: «Ah, u kakovom stanju ostavljam sv. Crkvu!»

Ovo je bila smrt i posljednja briga jednoga dostojnoga poglavara Crkve za svoju obitelj. Spremno je za nju trpio i umro. Išlo je putevima Onoga, kojega je bio vidljiviji namjesnik na zemlji. Ovo je samo mala slika vrhovnoga i vječnooga Glavara sv. Crkve Isusa Krista. On je kroz tri godine boravio među svojima. S njima se družio ljubazno i lijepo. Sv. Evanđelje Ga črta među svojima na Posljednjoj večeri. Kako li je blag, ljubazan i miol i najteže zamjerke govori svojim na vrlo umjeren način.

Juda će ga izdati. I eto za koji čas izvršit će svoj zločin. A Spasitelj ne bijesni. Ne rogobori. Nego žalosno reče: «Zaista vam kažem, jedan će me između vas izdati. I kad su Ga Apostoli žalosni i unburnjeni pitali, tko je taj, On im odgovori: «Koji umoli za mnom rukom u zdjelu, onaj će me izdati. Ne reče ni ime Judino. Nego kad se on sam javi: «Da nisam ja, Rabi (Učitelj)?» Kaže mu: «Ti kazas. Sam si se odao. Judu, a Učitelj te štedio. Tako je velika Njegova ljubav prema svojim. On je Onaj, koji priliškuje svim osjećajima svojih. I oprezno dijeli savjete,

da ih ne povrijedi. I tako Ga si predstavljamo kao nepripadobiva "Dobrobržnika i prijatelja obitelji.

A ipak u Njegovu životu ima zгода, gdje izgleda oštar i bezobziran prema obiteljskom miru i sreći. Na oko su tvrde i vrlo oštre Njegove riječi: «Ja sam došao, da rastavim čovjeka od oca njegova i kćer od matere njezine i snahu od svekrve njezine» (Mt 10, 33). — Misliču, koji hoće da prije pokopa oca svojega i zatim da ide za Njm reče: «Pusti, neka mrtvi ukopavaju mrtve svoje, a ti pođi te najvećju krajevstvu Božje» (Luka 9, 60). — Drugi put reče: «Ako tko dođe k meni, a ne mrzi na oca svojega i na mater i na ženu i na djecu, i na braću i na sestere, a i na sam život svoj, ne može biti moj učenik» (Luka 14, 26). — Uzvraše, velikom hvalom dječvanstvo (Mt 19). — Uči, da će u nebu prestat i židnibena veza» (Mt 22, 30). Tvrde su to besjede. Kako da ih shvatimo!

Prije svega, nije Spasitelj htio da posije razdor u obitelji. Ta On je ljubav prema bližnjemu postavio odmah pokraj ljubavi prema Bogu. Nepravdno bi se našne prigovorilo, kad bi se kazalo, da napušava mir u obitelji onaj njekin žlao, koji se ljubavi prema Bogu i u ravnosti za spajenje svoje duše sve ljudske obzire prezzre pa i samu ljubav prema roditeljima podvrgne višoj ljubavi prema Bogu. Vrhovni i konačni cilj čovjekov jest spajenje duše. A taj cilj je nad svim naravnim obvezama, nad obitelji, svanjem i svakom ljudskom znanostu. Opći je naime za-

kon u svakom organizmu: niže se sile moraju staviti u službu višima. A najviša pak sila i cilj je za čovjeka spajenje njegove duše.

Spasitelj je tražio, da nastupe obitelj i kuću oni, koji se hoće sasvim posvetiti širenju Njegova krajevstva kao Njegovi učenici. I to je samo «za one, kojima je to dana» (Mt 19, 10). A oni treba da budu požrtvovalni i značajni muževi.

Isus hvali dječvanstvo, evandeoske savjete (poznižnost, siromaštvo i dječvanstvo), ali time ne prezire niti na onolovažava ženidbu. On hoće da kaže, da je Bogu posvećeno dječvanstvo, a ne beštvenstvo, više svanje. Ono stavlja sav život neposredno Bogu na službu. Potiče oženjeno, na čudoredu s uzdržljivost i krepost, Postavlja podlogu za nesebičnost i požrtvovalnu službu bližnjemu.

Spasitelj ne proglašuje grešnim pojavama ženidbu, bogatstvo, pravilnu čežnju za dostojnim i časnim životom i uplovom na druge. On samo upozoruje, da i to može biti grijeh, ako se u tom ne gleda ispunjavanje Volje Božje.

U nekoj pak ne će biti ženidbenih veza, jer preslavljeno tijelo ne će imati više zemaljskih i sjetnih čaitaka i zahtjeva, nego posve duhovne, koji nadilaze zemaljske kao što neko nadilazi zemlju.

Konačno, da je Spasitelj volio obitelj i bio njezin najveći ljubitelj, to pokazuje onaj najcjeljeniji i najsvjetliji odnosaj, koji je On pokazivao prema svojoj svetjoi Majci.

Sveća Misa i Bl. Dj. Marija

Na Veliki Petak tuguje sv. Crkva sjecajući se onih netrževnih bolni, patnja i one gorke smrti, što ih podnlo poradi našega spajenja Gospodin Isus Krist. Crkva se toga dana zavija u crninu, zvana su tužno žanjemla, orgulje ušuliti. . . Svećenik dolaze pred Irtenvicu u crnom ruhu, padaju nišice na podnože oltara. Citaju se odlome iz svetih proreokih knjiga, u kojima je već unaprijed bio najvišten Isus Krist kao novozavjetni Gajnjacaj Božji, žrtvovan na Križu. Svećenik molli za sv. Crkvu, za sv. Oca papu, za biskupe, svećenike, vjernike. Molli za obraćenje nevjernika i krivovjercasa kao što je mollo i Isus višeci na Križu izgovarajućii glasno samo neke prošnje. Svećenik pokraj žrtvenika otkrva Raspelo pjevajući pu tpu: «Evo drvo Križa, na kojem je vislo spasa svijeta». Vjernik dolaze, klanjaju se iz zahvalnosti Isusu, kojega predučje otkrivno Raspelo. Iz poltovanja ljubve njegove svete, rané. Toga dana ne usuduje se Crkva da prikaže nekruvnu žrtvu t. j. sv. Mšu. Svećenik ne prikazuje žrtvenih darova, ne izvribuje se pretvorba kruha i vina u prsv,

Tijelo i Krv Isusa Krista. Svećenik se pričestil, ali onom svetom Hostijom, koja je dan prije t. j. na Veliki Cetvrtak bila posvećena kod sv. Mise.

Kad danas promatramo Isusa na Križu krvavo žrtvovanoga, ne možemo a da ne svrmeno pogled na prežalosno Goapu, Majku Isusovu. Bl. Dj. Marija ostala je Isusu vjerna u najtežim časovima Njegovih boli, poniženja, sve do Njegove smrti, kojom je završilo djelo našega spajenja. Bl. Dj. Marija nerazdruživo je povezana s novozavjetnom i krvavom i nekruvnom žrtvom t. j. sv. Misom. Sigurno znamo, da je Marija prisustvovala krvavoj žrtvi na Kalvariji. Svjedok očitavač sv. Ivan apostol, koji je bio prisutan, piše u svoem Evanđelju: «Stabat Mater. . .» Stajala je Majka pod Križem. Sve one strahote, što ih je Isus patlo na Križu, patila je u duši i Bl. Dj. Marija. Sve one jezive pojave, koje su popratile smrt Isusovu, kao pomrčniti sinca, potres zemlje, prasak pećina, koje su se lomle. . . nisu mogle Dj. Mariju otkinuti od raspeta Isusa

Stovanje Bl. Djevice Marije je nadasve djelotvorno sredstvo, što više u običnom reću proviđnosti gotovo nužno za spajenje, koje postavizamo održavanjem Božjih zapovijedi, a da ni ne govorimo o velikom napredovanju u kreposti.

Sv. Oci i crkveni bogoslovi tvrde, da je poboljšanje prema Bl. Djevici Mariji znak predodređenosti, iako ta poboljšnost nije sama predodređenost i izabranošć. Oni tamo analizu kaše sv. Bonaventura: «Oni, koji su stekli naklonost Bl. Djevice Marije, bit će primati od nebeskih građana. I Loo uvijek nosi na sebi taj znak, bit će upisan u knjigu života». Čini se, da Duh Sveti to hoće da kaže onim riječima, koje Crkva primjenjuje Mariji: «Tko mene nazali, našim krepost i črpi spasenje od svojih grijeha». Glasoviti tumač Sv. Pisma Kornelij i Lapide kaše o tom: «Tko mene nazali, našim život, t. j. nači će zaslavno život nužno i slave». Prvoju Evi, pramacji svega ljudskog roda, dana je ime majka t. j. vihi, jer smo od nje primili tjelesni, prolazni i smrtni život. Koliko se više maže. Marija zvali tmi imenom, ta druga Evi, koja svojim vjernim životeljima osigurava uzvišeni život milosti, blažen život slave, i šije je življenje. Sigurno zalog, da smo predodređeni za vječni život.

Sveći u tom smislu izriču svoje nabiljejenje i utječenje te timo napnuću radošću i uťeohom Marjinje Stovolje. Sv. Anželmo kaše: «Nemoguće je, blaženstvo Djevice, da onaj propadne, na koga ta i doprošću i naklonosću pogleda». Slično kaše sv. Antonin: «Svećenik moraju pripadeti du štava i blisšenstvo oni, da koje upravlja Marija svoj pogled, da ih pred Bogom zatvoru, kašto je i nemoguće, da se spasa oni, od kojih ona odjeloni svoje milosrdne ošci. Ovi i drugi sveći hoće da takovim riječima samo to izraze da Marija daje svojim životeljima djelotvorna pomoć, po kojoj su oni ili uvijek u stanju milosti, ili ako se okaljaju teškim grijehom, brzo se vraćaju u stanje milosti i konačno sretno umiru.

Pogledajmo razloge, radi kojih je spajenje stavoljaj Marijnih osigurano. Marija može s jedne strane svojim vjernim slugama polučiti svaku milost za spajenje, a s druge strane vojna je i sklonaa, da im svaku takovu milost i isprosai. S obzirom na Njezinu moć kašu sveći, da Isus Krist Njoj kao svojoj Majci, radi posebnog čašćenja i štovanja, kaže prema Njoj gojt, ne odbija nijedne molbe. Da ona kao Majka ima i neko naravno pravo na utješanje i da ona pristupa k pristojlnoj milosti i pomirnomogitaru ne toliko; proseći, nego više nalučiti. Sv. Antonin kaše: «Nemoguće je, da Bogorodica bude neuislišana, kašto je i kralj Salamon u sici potvrdio to kako ja (kao ja svojoj majci): «Moli, i daj, ja tuje pravo, da svoje lice odvrćem od tebe».

Sv. Brigita imala je sina, koji je za glavio u cvijetu mladosti kao vojnik. Svetica zabrinuta za njegov spasa dobilo objavu, da mu je Marija isposlovala blaženiu smrt radi osobitog štovanja, koje je gojio prema njoj. Ne treba dakle da dvojimo o moći Marjinjoj, kad se radi o tom, da podtekuje u pomoć svojim životeljima. No još manje treba dvojiti o Njezinjoj spremnosti, da svoju moć u činu pokuša. Marija ljubii ljubvi nejzročnu majke. Pred Njezinim je, očima trpio i umro božanski goj. Sin za spajenje neumrlihu duša. Stoga je sasvim sigurno Ona savršeno spremna, da posreduje kod Njezga za naš vječni spasa. S pravom opazi o tomu neki poboljšni i oštiji pisati: «U

(Nastavak na str. 2.)

Bezgrešno Začeće

Bilo je to g. 1854. Tada je Crkvom Božjom ravno veliki Papa Pija IX. Od svoga najranijeg djetinstva gojio je u svojem srcu osobitu pobožnost prema Bl. Djevici Mariji. Zato ga je odabrala Božija milost Božja, da baš on stavi u časnu krunu drage Majke svoje snajzlinji dragulj. Stoga zarizlje te godine sve časke crjeloga svijeta u Rim na sa- vjetovanje. Oni se odazivali memo- pismenom pozivu. Četiri su dana vjelicai o etaštavu bezgrješnoga Začeća Bl. Djevice Marije. A onda se konačno odlučili na svečanu izjavu o tomu.

Preresio se na čas na taj vreme važni sastanak. Upravu je podne, i svona su zvenila na Andeoski pozdrav, svi časni članovi sabora padaše na koljena, da izmore pozdrav Gosp. A onda ustada dođe. I u jedan čas provali svima iz srca i dade poziv na Svetog Oca Papu: »Petre, uči nas, njevrti braću svoja!«

U času je Papa imao poziviti i učev- stili braću svoja? U onomu, što je svu hrišćanski svijet vjerovao i njegovi duhovni Pastiri ga učili. Ono, sa čim su svi činili. Ono mole sv. Oca, da on svečano proglašava objavljenu vjerska istinu i, da je Marija bez grjelna začetka. Kao što se polagano razvijala na stabi i konačno dosorši, tako se i ova vjerska istina pomalo širila, uzalaz i srca i duše vjernika, dok to nije tako došlo, da se jednog dana i svečano svima proglasi.

Bo je 8. prosinca 1854. godine. Velika procesija kreće prema ogromnoj crkvi sv. Petra u Rimu. U procesiji je preko pedeset kardinala, više od stopešted biskupa na svečanim crkvenim biskup- nim odjelima i na konce sv. Otae. Neizmjerivo mnoštvo naroda ispunilo je već od ranoga vremena Trg pred Crkvom sv. Petra i pristrani crkva, u koju stane 80.000 vjernika. Svi su sa strahopoštovanjem upili svoje oči u sv. Oca, a on je prolazio kroz te ogromne redove svijeta nadragana kila i vedra čela.

Sv. Otae se najprije u crkvi sv. Petra svrtao, da pozdravi Isusa u Oltarskom Eukharistiji. Zatim se uspo- na glavni oltar, gdje se čuvali relikvije apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla. Tamo je sjeo na Papinski prijestolje. Okružili su ga brojni višnici, porcedani biskupi, što su se sakupili oko svoje glave sv. Oca.

Počela je sv. Misa. Kod evanđelja je dečao onaj svećenič čas. Oči svih bile su uspie u sv. Oca. Daboka istina. A onda je stupio pet predstavnika karđinala i biskupa pred sv. Oca i rekoše: »Sveti Oče, u ime cjeloga hrišćanstva, mi Vas molimo, da pobožno vjerovanje u bezgrješno začeće Marijino svečano proglasite. An on odgovori: »Dopuštilo je, još jednako sasvim pomoć Duha Svetoga! Svi se bacile na koljena, a pred prijestolje Božje lagodne se molitva: »Dodi, Duse Sveti, na nas, Ti si najdivniji dar neba! Tada ustade svečani Otae i stojeci na svom prijestolju Otac svetočno kao vrhovni Pastir i Učitelj Crkve: »Članak je vjere, da je Presveta Djevica Marija od prvoga časa smćeca po posebnoj milosti Božjoj stva- rana od svake njene istoćnoga grje- ha.«

Duboko gnutiše obuse svu svlju prisutniju. Mnogima se otešlo ču sumara radu-snimacma, a kad je svršla sv. Misa, usuštilo je cjelom crkvom sv. Petra: »Veliki Bože, mi Ti hvalimo i slavimo Te!«. A kad su zaavnila večerna svena i udarali topovi u Andeoski tvrđave, gradom je prolazila vesela vijest: »Ma- rija je bez grjelna začetka. A noveč bi zasvjetljeni čitli grad Rim takovim svijetlom, kakvog ne vidiše nikada prije.

Ubrzo se raziljeća po cjelom svijetlu vesela vijest o proslavljenju članka vjere u bezgrješno začeće Marijino. Ona vjeka radost i veselja, koja je o tom potekla iz oltara, na tom se čuvaju sveti ostaci prvaka apostolskih sv. Petra i Pavla, razlila se poput silnih valova po svim zemljama katoličkoga svijeta. I od toga časa slavi za blagdan Bez- grešnoga Začeća po svuda s velikim veseljem.

U 8. prosinca godine 1854. ostal će neki listovi najviše naše sv. Crkve i u srećna sv. h. dobrih katolika do vjelka.

Stvaranje prvoga čovjeka opisuje Sveto Pismo ovako: »I reče (Bog): Ne- činimo čovjeka na sliku i priliku svoga, koji će biti gospodar od riba mor- skih i od ptica nebeskih i od stoke i od cijele zemlje. I stvorio Bog čovjeka na sliku svoju, na sliku Božju stvorio ga, muško i žensko stvorio ih (1 Mojs 1, 26-27). Sveto Pismo opisuje i način, kako je Bog stvorio prvoga čovjeka. »Napravi čovjeka i nadahnu mu u lice dah života, i postao čovjek žive (1 Mojs 2, 7). Opisao je i način, kako je stvorena prva žena: »I sagradi Gospod Bog od rebra, koje uze Adam, čenu i doveđe je ka Adamu (1 Mojs 2, 22). Prvi čovjek dobi ime Adam, što znači čovjek od zemlje, a prva žena dobi ime Eva, što znači čovjeka, jer je od čovjeka uzeta, ili majka svih živih.

Iz Svetoga Pisma jasno slijedi, da prije Adama nije bilo čovjeka, koji bi obrađivao zemlju: »I bio je čovjek, koji bi obrađivao zemlju (1 Mojs 2, 5). Prema tome se s punim pravom Adam zove prvim čovjekom na zemlji. Da je čovjek najdirljive biće na zemlji i kruna svega, što postoji na zemlji, vidi se iz toga, što se Bog prije stvaranja čovjekova savjetovao sam sa sobom, dok je kod stvaranja drugih bića samo rekao, neka postanu, pa su odmah i postala.

Svaki čovjek ima dušu i tijelo. Dušu Bog nepodnožno stvara i po njoj je čovjek slika Božja. Vrije, dakle, čovjek samo tvar ili materija, jer ima i dušu, bitno različitu od tijela, ali nije ni dio božanstva. Jer je ljudska duša duhovno biće, različito od Boga, i od Boga stvorena. I tijelo je prvoga čovjeka nastalo

nepodnožnim utjecajem Boga Stvoritelja i nije se putem slučajem razvilo iz zemlje ili iz koje životinje, kako to misle Darwin i evolucijalisti prije i po- slije Darwina. Od Boga, dakle, potječu i duša i tijelo ljudsko. Čovjek je sa- stavljeno biće. Na bit ili narav čovje- ku spada duša i tijelo.

Adam je stvoren prije Eve i bjeđivo- mu Evi, a Eva je stvorena poslije Adama i ovineo o Adama, jer je Bog uzeo jednog od Adamovih rebra i sagradio je- nu Evi. Sv. Toma Akvinski postavlja vrlo duhovito pitanje: »Zašto je Bog stvorio prvog čenu, uzeo kost prvome čovjeku baš od rebra, a nije uzeo kost iz glave ili iz noge prvoga čovje- ka?« Na pitanje daje uman odgovor: Bog nije stvarajući prvu ženu, uzeo kost iz glave prvomu čovjeku, da ne bi žena mislila, da je gospodar muž, kad je stvorena iz glave — najdirljivije dijela muškoga tijela. A nije Bog uzeo kost iz noge prvoga čovjeka, da ne bi muž mislio, da mu je žena u robnja, koje čast i dostojnost svoj- nogama gaziti. Bog je uzeo rebro, kost iz prajli, da pokaže muž, da mu je žena ravnoopravna družica, da je prema tome visokog čeni i postuje kao sebi jednaku, da je voli i ljubi kao ono, što mu je najbliže srca, da ju voli kao sa- mooga sebe. Jer je žena stvorena od muža i radi muža, da bude na pomoć mužu, savjini je prirodno i u skladu s Božjim zakonom, da žena živu u zajed- nica s mužem, da se prvičja je mužu, da u mužu traži i nalazi upotpunjenje svoje naravi.

Svi ljudi na zemlji potječu naravnim redavanjem od prvoga para, od Adama i Eve. Izazetak je samo Isus Krist, koji

je živio na zemlji i došao na zemlju rođanjem, ali nije začet od muža i žen- ke kao sv. drugi ljudi, nego je rođen od Djevice, koja Ga je začela po Duhu Svetom.

Tako je o postanku čovjeka Crkva uvijek naučavala i vjerovala. Tako su naučavali o postanku čovjeka sveti Oci. Tako vjeruje i naučava Katolička Crkva i danas. Nauka je, da je Bog stvorio čovjeka — objavljena nauka, objavljena istina, članak vjere ili dog- ma. Tko bi protivno učio ili vjerovao, bio bi herezik ili krivovjeren.

Bog nas je stvorio od Boga potječe- me u Boga je našavor i početak. Budimo ponosni na svoje ljudsko do- stojinstvo i zahvalni Bogu, da nas je izabog nad uve drugo stvoreno na zemlji. Po neumrljivo smo duši svojoj slika Božja. Nastojmo, da naša duša to divna Božja slika u nama — bude uvijek čista i neokaljana, a bit će takva, ako budemo živjeti po Božjem zakonu i po uputama svete Crkve.

PO MARIJI SPAŠ

(Nastavak sa str. 1.)
ovom životu Marija čini i prislanje i pravednice Pravednike ukoliko ih čuva, da ostanu u milosti, pa je zato navo- slijvamo Majkom milosti. Grješnici, ukoliko ih Ona privodi u narušje božnj- skog milosrđa, pa Ju zato zovemo Maj- kom milosrđa. Na smrti je Ona naša posebna radni časnice obrane protiv pakla. Zato joj se ovdje: »Zatim nas od neprijetelja. Postoje smrti svoj Oni kraj nas i odvodi nam dušu iz tijela k Bogu, pa joj se zato molimo: Umi nas u Nam smrtinom.

PODLISTAK

MIRIAM

»Miriam, Miriam!...« pozivao je dječak Stanko djevojčicu Miriam.

»Dvoje djece. Mali Stanko, učenik IV. razreda osnovne škole i Miriam, djevojčica u III. razredu. Upoznali su se u njegovoj roditeljskoj kući. Onamo se nianje doselila strela male Miriam. Sestra joj je bila već udata. Bila je u dvo- desetoj godini života, a Miriam je još mlajušna, njezina djevojčica od 9 godina.

»Miriam, Miriam!...«, opet će jednom zgođom Stanko »A, da li ti znaš, kakvo je to ime Miriam?«

»Lijepo...«, odgovori ona. »Zar ti se ne sviđa?«

»Pa to je najljepše ime na svijetu, nadoveže Stanko. »Tako sam je pripovijedao g. katecheta u školi. On kaže, da ml Miriam Marija, a stari su Židovi kazali Miriam. To je dakle ime Bl. Djevice Marije.«

Jauk, plač, suze... Mala je Miriam stala gorko plakati.

»Stanko, Stanko, dragi Stanko...«, jecala je ona. »Je li ti znaš, da sam ja Židovka?«

Stanko je velikim očima pogleda. Ni sam nije znao, što bi kazao.

Djevojčica nastavi:
»Jao, ja sam djevoja Isusa, ja sam raspalako Bl. Muečicu Mariju...«

»Pa ti govoriš smjelosti, začudeno će Stanko. »Već je biozu 1800 godina, da je Isus umro, da je Majka Božja pod križem trpjela, a koliko je tebi go- dina?«

»Stanko!...«, jecala je Miriam. »Ja sam u Bonnu učila katolički vjeronauk. Ja znam sve o Isusu i o Majci Božjoj. Neke su ml djevojčice kazale, da smo svi Židovi mučili Isusa... I sada stado slijediti suzu... Niješnu su djetinje svoje orelie bijelo cvijeće na Stankovu vrtu, gdje su njih dvoje razgovarali. Stanko je bio kao nove znaniee.

»Stanko, da ne bi čula moja sestra, odala bi me tati. Ja se želim krišati, ja znam sav vjeronauk. Tata mi nije prijatelj, da polazim na katolički vjeronauk u školi, ali, kad sam kazala, da se želim krišati, onda me je strahno tu- kano.« I Miriam zapame opet u pječaj i plač...

Miriam i Stanko su se često zajedno igrali sa razgovarali. Mnogo i mnogo puta ponovili su se šifni prizor. Miriam pripovijedala, kako i sada, beraveći kod sestre, polazi u školu na katolički vje- ronauk. Često je plakala, orelia bijelo cvijeće u Stankovu vrtu... On ju je nježno tješlo, počeo je da ustraje u molitvama, da će već jednom Gospodin dati, da i ona dođe k svetom vretu krištanja.

Miriam i Stanko su tako drugovali, igrali se, razgovarali cijelu godinu dana. Nekom toga ona je opet morala kući k svojim roditeljima. I ondje je polazila na katolički vjeronauk, ali je zato iz- vukla od oca često mnogo sila. Vjero- učitelj je nije nikada smustavljao, da ostane na njegovoj posoti, ali nikada nije mogao odbiti njezine molbe, da smije ostati i slušati nauk sv. vjere.

Mnogo je godina uminulo, utonulo u more vječnosti. Miriam i Stanko se više nisu vidjevali. Tek jednom je mladi bogoslov vidio gospođicu Miriam, s njome proborio nekoliko riječi, spomenuli se nekih zgođi, i rastali, da se više nikada na tom svijetu ne vide.

I opet je prošlo mnogo, mnogo go- dina. Stanko je kao svećenik i referent sjedio u biskupskoj kancelariji. Pri- vodratima je stajalo mnoštvo ljudi. Ži- dovci plaču, narču, mole od biskupa po- moć. Hilerov je režim stao nemilo pro- gođiti Židove. Biskup pomaže. Dijeli polpore, traži veza, mnogina prikr- ljuje putnice za Inozemstvo, vidi ne- umorno, kako da pomogetno jazdm pro- gonjenima.

Zvoni telefon. Stanko se odazove. Iz nekoga grada javije se župnik, Stankov prijatelj:

»Molim te, riješi mi Šim prijelbu za vjerski prijelaz gospođice Miriam.«

»Već sam riješio. Molba je kod bisku- pa na potpuni. Dobit će je sutra. Reci

mi, molim te, reci mi, što znaš o njeji, uminulo je Stanko.

»Sve najljepše i najbolje, onako, kako je to navedeno u molbenici.«

Prije nego li je Stanko riječima mol- benicu predao čiprniku za potpis, još ju je jednom pomno pročitaio. Pomno, pomnije, nego li onda, kada je stigla. Da, pomno ju je čitao:

»Potpisani župnik smierno molim preč biskupski uređ da dopusti vje- ronauk prijelaz i krištanje gospođice Miriam. Ona je od djetinstva počuvna u svim istinama naše sv. vjere. U djet- instvu je mnogo prelazila od oca rati želje, da se pokršti i kad je po- stala punoljetna nije se usudila k sv. Krištanju, iz obzira prema oca. Sada oduče svim djetinom uapneje. Je- riježi Arija. Zrade, da će u logoru za- gnjaviti, no pove je predana u sv. Volju Božju. Samo i ondje želi umrtjeti kao krištanca. Najviše čine za sv. Prieduču. Molim, da se molbenica hitno riješi.«

Stanko je još po nekoliko puta proč- itao molbenicu. Na to je s rietenjem odšao na nadležni župski uređ.

Miriam je primila sv. Krst. Miriam je u tom zgodom okvasila vrelim suzama kitu cvijeća, što ju je držala u ruci... Te su suze tekla više, mnogo više, nego li ikada u Stankovu vrtu... Miriam se osjećala sretnom... Ona je bila potve predana u sv. Volju Božju.

Župnik, koji je mnoge Židove spaš- želio je spasiti i nju. Niže mu uspjelo. Prije nego li je mogla pribjeći k njemu, bila je uspjena, odvadena u logor. To je bila već treći dan poslije njezina kri- štanja. Tri puta se u životu pričestila, dok je kod sv. Mise bila još kao Ži- dovka vrlo često. Miriam u logoru — čitva nastrojno nacionalnoćjela... Nikada se nije moglo misle o njoj de- zantni...

Stanko si kojputk znao dočaravati usporene svoga djetinjstva, spomenuo se dobre Miriam. I njeznu bi kasula suza na lice; usdahnuo: »Miriam!... Miriam!...« Držim, da si kod Gospodina i presvete Djevice Miriam!...

II. ADVENTSKA NEDJELJA

4. prosinca 1949.

Sv. Misa počima ovako: Narode sinovski, evo Gospodina će doći spasiti narode i čut će se slava Njegovij Gospodnje narodu: vaseoje sava vaterga. Čuj pastiru izabranoj naroda, koji vodiš Izajahu kao svoju ovcicu!

Sv. Pavao u Poslanici Rimljanima (15, 8-13) opominje Rimljanima na jedinstvo. Isus nije došao samo radi Zlatnog roga i zlata pogana, zato je našu majku i našu matku, sretu i našu pisano, bilo je pčano naroda na pokulo, da se nadomno po stropijivosti i utječi Pisma. A Bog utropljivosti i utjehe dao vam, da međusobno isto mislite po Isusu Kristu i da jednodušno, jednim ustima slavite Boga i Oca Gospodina našega Isusa Krista. Zato primajte jedan drugoga, kao što je i Krist vas primio na slavu Božju. Jer vam kažem, da je Isus Krist bio sluga obzirnih rad i nečinosti Božje, da potvrdi obćenja dana ocima, a narodi da slava Boga radi milosrdja, kao što je pisano: Zato će Te, Gospodine, slaviti među narodima i pjevati ču imenu Tvomeju. I opeć govori: Veselite se, narodi, a njegovim pukom i opeć. Hvalite Gospodina, svi narodi, i izvusiće ga sva plemen! Izlazi pak kaže: Bje i te korjen Jeseev i narodi će se uzdati u oca, koji stajae da vladat narodima. A Bog naše napune vas svakom radošću i mirom u vjeri, da obilujete u nadi i jakosti Duha Svetoga.

Sv. Evanđelje priopćuje (Mat. 11, 2-10) kako Ivan Kreteljev šalje iz tamnice svoje učenike, da pitaju Isusa, tko je On. Isus ih upućuje na svoja čudesa i na koncu kaže za Ivana, da je veći od proroka, da je kao anđeo pripremao put predom Kristovu djetu, Ivanu u tamičnoj čuo za Kristova djetu, posla dvojicu svojih učenika, da ga pitaju: Jesi li Ti onaj, koji ima doći, ili drugoga da čekamo? A Isus im odgovori: Idite i javite Ivanu, što ste čuli i vidjeli. Službi vide, brtvi hodaju, gubavi se čiste, gluhu čuju, mrtvi ustaju, siromasima se propovijeda evanđelje. A blago onomu, koji se ne sablani nada mnom. Kad oni odoše, poča Isus narodu govoreći: Ivanu: Što ste izlizi u pustinu da vidite? Trstiku, koji vjeća ljljanju? Ili što ste izlizi da gledate? Čovjeka, koji je obućen u mekušaste haljine? Oni, koji nose mekušaste haljine, u kraljevskim su dvorovima. Ili što ste izlizi, vidjeti? Proroka? Da, kažem vam, još više nego proroka, jer je on u sebi punao Zlo, i šljama bio, kao anđela pred Tvomim licem, koji će pred Tobom pripraviti put Tvog!

Poskati Ivan je bio ptećer Isusov. On nas i današnjim evanđeljem upućuje na Isusa i Njegova čudesa, koja dokazuju, da je On Bog i čovjek. Spremimo se zato za Njegov blagdan dostaska o Božić: poravnimo u svojim srcima bravaci put pogreška i grjeha u skršenju i sv. ispoivjedi, da budo mo dostojni dočekati Ga.

NOTRE-DAMSKI PROPOVJEDNICI

U pariškoj katedrali Notre-Dame održavaju se već preko stotinu godina konzervativne konferencije. Ove konferencije imaju prisustvovati najodličniji pariško građanstvo, koje želi dobiti odgovor na velika pitanja života. Ogronma katedrala je u korizenim petkama premarjena, da bi mogla primiti sve one, koji žele prisustvovati ovim konferencijama. Pariški nadbiskup se brani, da za propovjednike ovih konferencija isabera duhovnike, koji se odlikuju kako svojim djetinom biskupskim životom tako i svojim učenošću. Posebno znameniti propovjednici su do sada bili: Lacordaire, koji je govorio o Crkvi u službi čovjeka i čovječanstva; Janvier, koji je u svojim propovjedima govorio o vječnim našelima pošćenog šljivanja; Sanson, koji je govorio o dubokim problemima (pitanjima) čovječije duše: Bourdriart, koji je iznosio povjenu temu: Katedrala Crkve u životu čovječanstva; Fiançois de la Beaulieu, koji je iznosio po znanstvenim našelima s raznim prilikama primjeran lit Isus Krista. Već nekoliko godina poslije rata držali ove konferencije poznati propovjednik o. Riquet, koji je ratiče doba proveo u Dachau, među interierima raznih narodnosti i koji posebnim uspjehom obraduje teme o Crkvi i našem vremenu.

SV. AMBROZIJE

Rodio se oko g. 340 u Galliji (Francosko). U Rimu je savrio pravne nauke i postavljen je carskoga upravitelja Gornje Italije u Milanu. Dok su biskupi vječnoj u crkvi u Milanu o izboru novoga biskupa došlo je Ambrozije na trg pred crkvom gdje se skupio sav narod. Kad ga ugleda jedno dijete, počeo je vikati: Ambrozije, biskupi! To je privatno sav narod, a i biskupi. Tako je Ambrozije bio izabran za biskupa, a nije bio još ni kršten. Tek se pripravljao za sv. Krštenje. Ambrozije se svim silama opirao svom izboru za biskupa, pa je prizvao i na cara, ali, jer car Valentinijan rekao, da je ponosan, što ima takvoga činovnika, kojega smatraju dostojnim za biskupa. Sv. Ambrozije je potom kršten a 7. XII. 374 zaređen za biskupa.

Kao biskup stao je a veliku revnošću proučavati Sveto Pismo pod vodstvom rimskoga svetenika Simplicijana. U svetoj je znanositi toliko napredovao, da je napisao mnoge knjige za pouku svećenstvu i vjernicima i u obranu sv. vjere. Zbog toga ga sv. Crkva naziva kao svoga velikoga učitelja. Od njega potječe riječ: ubi Petrus, ubi Eccllesia (Gdje je Petar, tamo je Crkva). Svojim umnim propovjedima obratio je i sv. Augustina. Za svoju sestru sestru Marcellinu napisao je raspravu »O djevičanstvu«. On je obnovio i obogatio milanšku liturgiju. Spjevao je mnoge divne hvalospjeve (himne), koje je s narodom pjevao, a koje Crkva i danas pjeva. Njega je i nasranjaliti hvalao »Tebe Boga hvalimo«. Bio je savjetnik careva i otac puka.

Vodio je veliku borbu s Arijancima, koji su poricali božanstvo Kristovo Uz

njih je pristajala i carica i htjela je Ambroziju oduzeti katedralu u Milanu. On se tome odlučno usprotivio. Kad je to čuo narod, okupio se oko svojega biskupa i ostao nekoliko dana u crkvi i tako skratio carsko naslije.

Godine 390. potomio se narod u Solunu u luto carike činovnike. Za kramu dan, je car Teodozije poklati 7000 građana. Zbog toga je sv. Ambrozije isključio iz Crkve cara i sve krivice toga pokolja. Ali na Božić pojavio se car sa svojom pratnjom pred bazilikom, da prisustvuje službi Božjoj. Na vratima dočekao ga je sv. Ambrozije i rekao mu: »Božice Samnjana, omrljan krvlju nevinih, nema pristupa u hram Božji!« Car mu odvratil, da je i kralj David bio veliki grješnik. Odgovori mu sv. Ambrozije: »Jer si sljedio Davida u grijehu, sljedil ga i u pokore! i car je morao ostan na mjestu određenom za javne grješnike. Narod je s velikim ganućem promatrao cara, kako kleče u pokorničkom odijelu, dok ga sv. Ambrozije nije opet primio u crkvenu zajednicu. Odsada je car imao veliki postojanje za svojega crkvenoga poglavara. Kad je car Teodozije umro, sv. Ambrozije mu je postel plać i suza naroda odrazio dirljivi govor.

Iscripljen od apostolskoga napora umro je sv. Ambrozije u noći Velike Subote dne 4. IV. 397, pošto mu je venčelski biskup dao sv. Poputbinu. Njegovo je tijelo bilo sahranjeno u crkvi izmđu dviju svetih mučenika Gerulazija i Protazija, kako je on sam određio 8. VII. 1871. ovi su sveti grobovi bili opet pronađeni. I sada se sv. kosti ovih Svetaca nalaze pod glavnim oltarom u crkvi sv. Ambrozija u Milanu.

Nova priča o biskupu Nikoli

Bio jedan dječak. Maleni dječak. Tako malen, da još nije znao raziti ljude. On ih se samo plaško plašio i bježio pred njima. Pogotovo, odakad mu je umria draga majka. Bilo je to prije mjesec dana. On je većma volio svoju ljecu majku i za što ona nije ni poznavao. Zapravo, on nije ništa o njemu ni čuo. Majka nije nikad pripovijedala o njemu, a on je nije niti ispitivao. Nije ni znao da bi možda ljepše živio, da je otac uz njega. Možda... On je imao majku i sada je ta majka umria. A on ju je molio da ne umrie. Tako ju je učerno molio, da je ona počela plakati i mloveti ga svojim hravim rukama. Ali... ipak je umria i ostavila njega samog.

Na groblju je nijemio gledao kako je zatrpavaju u jamu. Ondu je najednom htio skočiti u jamu. Htio je ostati uz majku... Zene su ga pograbile za ruke i čvrsto ga držale. Ipak se istrgnuo i... pobjegao... i više se nije vraćao. Kuda se nije vraćao. A i što će kod kuće. Sirotaštvu viri kod prazne pukotine. Pa što će tamo traži? Maštke nema... A suđe? Možda ih se prepisati. Kako i ne bilo? Tako su ga čvrsto držali i nisu mu dale skočiti iz majke. Onu su ga otrgnule od majke. Da, da, nema on ništa tamo. Zapravo, on nema više tamo svoj dom.

On je sebi našao drugi dom. Drvenu kućicu pokraj velikog mosta crne rijeke. Crne zbog tvornica, koje je mlaću. To je ostavljena dašjera za građevni materijal. Ostavili su je radnici, kad su propjeli u noć. Ljeto je na silni... ali je bio daleko od ljudi. To je bio tješilo. Jedino zadovoljstvo koje mu je preostalo. Daleko od ljudi...

Ali a bratom je bilo teže. Zbog nje je i morao dozlati u grad. Zbog nje je i morao moliti ljude. Zbog nje je i plakao i griskao nohte na sitnim rutićama. Kadgod ga je svindao otaj, bježao je

na majčin grob. Kuda će... Kuda će drugamo izgubljeno dijete? Da, da, s hranom je bilo najteže. Ljudi to nisu rado davali. Možda nisu i sami imali. Možda... On samo zna, da je za svaki komadić kruha mnogo patio. Trpio je... Stradavao... I više nije mogao. Dalje više nije mogao.

A što sada? Bez ljudi se ne može privlačiti hranu. Barem ne u naše dana. Ali on nije htio moliti; on se nije znao konzivati. Htio je još tako malen, da se nije znao pretvarati za koricu kruha. Otišao je na majčin grob. No. što može pomoći majka, koja je duboko pod zemljom? Pod većej morao se vratiti. Spuštene glave brojio je korake. Grad je vrvio od mnoštva ljudi.

Dječak je tražio pokrajne i lije ulice. Izbijavao je vrevu i... uletio je u crkvu. Tu je bila tišina. Mrak je osvijetljavao strukaju svjetlost. Ljudi otle bilo. Maleni je dječak mogao odahnuti. Stajao se u jedan kut... Ali što treba da radi? On nije znao moliti. Ustnice su samo poluglasno šaputale:

— Majlice... majlice... pomozli!

Mislilo je da ga nitko ne čuje. Ali u kicealu je klečao prosjeći čovjek. Molio je i to. Dječak a nije primijetio. Nije ga primijetio ni kad je izvao iz crkve. A nepoznati čovjek je sljedilo dječaka. Nepoznati, za ovog dječaka S točno određenom namjerom. Trebalo je najprije doznati gdje se ovaj dječak sakriva, i doznati je. Došao je za njim sve do njegovih stopala. A on se povrtao. S novom brigom u nemirnou arcu.

Sutradan na većej dječak je našao u svojoj kolibici veliki paket. Odjek i hranu.

Bio je to prvi korak: spriječiti dječaka da ne samira ljude. A drugi će koraci aličditi, S istim ciljem.

Govori se, da je onaj nepoznati čovjek bio biskup Nikola. Dobri biskup Nikolai

velikom priredbama. Zato je kardinal molio, da bi ciljeva proslava bila upravljena prema cilju spomoz za katoličke škole.

U NAGASAKIJU je otvoren postupak za beatifikaciju oca Maksimilijana Kolbea, koji je 8 godina djelovao u Japanu kao misionar. Prilikom jednog posjeta u Poljskoj bio je 1941. uhapšen, a ubijen je u jednom koncentracionom logoru.

Druga Adventska nedjelja

Dolete! je z neba Posel

komu ime Gabriel: i Ho

ri-ju pozdravljuje, Mater ju i-

me-nu-je.

da se nisi — reče: dvijeje: ponizna službenica: Kralja toga, Boga moga, a ne njegva rođca

Ništar manje vse utanje: moji imam vu nebo: srce, volju, pamet moju: dajem Bogu vrljenju!

Kak to teče, tak prstete, koja beže vu nebo: neba Svetlost, Božu krepost vu Marije vutrobu!

O Marija, daj nam Sina! I tvu milost prosimo: Da dojdemo z tobom v nebo i da se veseliti!

(C. O. str. 63.)

Lijlan suzne doline

Sva si bjela, sva si ljepa, sva si bez ljage grijeha, o Marijo! Ti si najljepši ljljan ove naše suzne doline. Ti si utjehs našega djetinjstva, ti si zamjenica naše majke. Ti si i tješiteljca naša na našim životnim putovima. Ti si mlovdre, ti si otkupliteljca naše slabosti, ti si zaštitnica našega srca. Ti si kraljice naše duše!

Sva si ljepa i bijela! Sva si svjetlost i bjelina!

Ti si ljljan o dolini, u kojoj sunce stavlja tolike ljepote, a to je sunce milosti.

Ti si ona, koja se objavila tolikim sveticima i u određene, najmkotrpnije dane, učelisa svoju djecu svojom svjetlošću!

Ti si bjelina, ti si ona, koja svojom bjelinom prekrivaš našu raućnost i zaslužuješ nas pred licem Onoga, koji je kazao, da budemo savršeni, kao što je savršen Otac naš nebeski!

Ti si silena sunca, koje grie sva sirote jednaka. Ti si kudralj a pjesmama mnogobrojnih pjesnika. Ti si ona, koja je velikkome pjesniku krsćanstva, Danteu, dala toliko anged, da je dovršio svoje djelo. Najljepše stranice njegova djela i nisu drugo nego, pohvalna Tebi, koja si ga dovela na put ljubavi i života, Zastitnice neukih i umjetnika! Zastitnice djece, djevica i bolesnika! Lijljane bijeli u maglovitoj dolini prenapunju suza, pokleči čovjeku onaj put, koji ga jedino vodi u vječnost.

Ti si kraljica mladi! Oblij naše duše ljubavju i krsćanskim mirom.

O Marijo, koji si se objavila samo nečakim u Lardu i Patimu, pomezi gnima, koji boduju na šakama svojih molitava.

Kraljice našega srca, ostan i dalje naša zaštitnica!

Rudi svjetlo u maglama dana, budi bjelina, koja će nas ogrnuti, da bismo mogli ugledati Njega

Lijljane u svojoj suznoj dolini: unesi u naše srca ljepotu krsćanskoga života. Marijo, budi našim dušama, budi suca i lavor naše milosti!

Dan suda

Jednom će se ispuniti vrijeme, određeno ljudskim narajanjima na zemlji. I bit će znač u suncu i na mjesecu i u zvjezdanima, a ljudima na zemlji tuga od smetnje i od buke moraka i valova.

Jednom će doći dan suda Oltavu avljetu od davnine — dan suda avim djetlima ljudskim.

Ljudi će umirati od straha i od čekanja onoga, što ide na zemlju; jer će se pokrenuti i sile nebeske.

Jednom će doći čas, kada će se sve vraćati Stvoritelju, i On će pozivati svoje stvorove, da izđu pred Njega.

I tada će ugledati Sina Čovječjeg, gdje ide na oblacima sa silom i velikom slalom.

Jednom će doći raspeti i uskratit Spasitelji, kako je to propisao svijetu.

A kada se počne ovo zbivati, gledajte i podignite svoje glave, jer se približuje vaše izbavljenje.

Tada će nestati zemlja sa svojim radostima i svojim nevoljama, i srušit će se sve zanke i sve opsjene ovoga svijeta.

Gledajte smokvu i avva drvetu; kada vidite, da sve tjeraju, znadete i sami, da je лето bilo.

I kada vidite da se ovo zbiva znajte, da je blizu kraljevstvo Božje.

Kraljevstvo pravde i ljubavi otvori će se vjernima i umornima.

I ne će proći ovaj narajati, dok se ovo ne ispunji.

Vjerujemo, Gospodine, u dan Tvoje suda, jer će proći i zemlja i nebo, ali Tvoji riječi ne prolaze i nikada ne će proći.

Kad žikac drhće...

Drhćići žikac pri mrtvačkom odru naših najboljih i najdražih... Ko da nam je pola srca odnesao u grob... Suza suzu stize...

Plamenački drhće tako sltan, a tako rvančan... Pri njegovu svijetlu bježe u sator pojomi električni lampioni i gradnjalet električni lusteri... a za njima blijestava svjetovana raskošia i ludovanja snova ljudskih...

Taj žikac često jedini omogućuje da ispravno pročitaamo presudnu riječ: prolaznost... On tako snažno omogućuje, da shvatimo i uvažimo neshvatljivi pojam vječnosti.

Koljci i koljele pružiljave slučaj u Franje Borgijce. On se zgroz; nad imna-kežimen mrtvačkim licem pretijepje kraljce izabele. On ode, a za njim mnogi drugi, u redovnički samostan, a neki, ostavši u svijetu, odoše u tišinu svoje nutrlnje...

U tihoj snažnoj boli žikac upozoruje na konačno spoznanje mudrog Salama-na: "Važnina nad tašninama i sve je taština otm ljudski Bogu i Njemu jednomo služilje.

I duša zadržee od spoznanja, kajanja i odluke...

U tom odlučnom času prostruiri u nama dašak istine i utjehe, glas Božanskog Ljubljalje sinova ljudskih: "Nemo plakati Ja sam uskrnuće i životu Kad žikac drhće

PROFESOR GALEAZZI, upravitelj ureda za zdravstvo u Vatikanu, izradio je naart za bolesničku pomoć radnicima. Taj bil naart uskoro imao etjeti na snagu u vatikanskoj državi. Profesor Galeazzi predviđa pomoć, koju se razlikuje od tipa bolesničkih blagajni, kakve je u običaju u različnim državama. Njegov naart uglavnom predviđa četiri točke. Prva, poslađavne godinje uplakuje određenu svotu, koja stoji na raspolaganje radnicima za eventualnu pomoć. Drugo, radnik ima pravo da si sam izabere liječnika i apoteku kao i lijek, a ne mora jednostavno uzimati ono, što je jedino moguće u okviru propisanih liječenja bolesničke blagajne.

Treće, poslađavac ima pravo na liječnički svjedodžbu, iz koje može vidjeti dijagnozu, prognozu, tok bolesti i značajno ozdravljenje. Četvrta, liječnik i lijek, karkup imaju prilik, da budu odmah plaćeni, a ne moraju čekati na dugu birokratsku proceduru (postupak).

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko Književno društvo sv. Cirila i Metoda. Za red. Tgg. knji. Tomislava 21. — Uredništvo i št. št. odgov. Dr. Pavlo Lončar. kanonik, Zagreb, Kapitel
14. — Tisak štamparije motinae Zagreb.
Hrvatska ul. 21a. — Broj fakarnog računa: Društvo sv. Cirila i Metoda, ul. Tomislava 21. — Broj telefona: 1331. — Dnevi izdavanja: svaki petak i nedjelja. — Broj karekta: 1331.

AUDIJENCIJE KO SVETOG OCA.

U nedjelju 8. studenoga primio je Sv. Otac u audijenciju oko 300 mladića iz papinskog oratorija Sv. Petra u Rimu. Ova audijencija je uslijedila povodom proslave 25-godišnjice osnivanja novog oratorija. U njeamu se odgajaju djeca iz pučkih i srednjih škola.

— Isloga dana Sv. Otac je primio u audijenciju centralni odbor Saveza talijanskih katoličke skicije. Odbornici su podneli Sv. Ocu izvještaj o radu Katoličke Akcije u Italiji. Zadoljavajući s postignutim uspjesima Sv. Otac je od odbornika održao govor, u kojem je dao smjernice za daljnji rad i na kraju podijelio prisutnima kao i svim članovima svoj apostojski blagoslov.

— U ponedjeljak 7. studenoga Sv. Otac je primio u audijenciju skupnu delegata kanadske trgovačke komore. U svome govoru na francuskom jeziku Sv. Otac je kazao prisutnima, da se oni prije moraju smatrati čuvarima nego vlasnicima dobara, kojima upravljaju. Ta dobra trebaju upotrebljavati više u korist onih, koji su bližnji i potrebni, nego u svoju vlastitu korist. Krasnačka vojna mladoća, koja traži, da se pognone svugdje, gdje je potrebna pomoć, treba da se što više predstiri po velikom svijetu, da bi mogla zavladati međusobnu ljubov i mrt muo stališma sva narodima.

VIŠE TISUĆA HODOČASNIKA primio je Sv. Otac Pijo XII. u audijenciju 7. studenoga u svojoj jtelnoj rezidenciji Castel Gandolfo.

PISMO SVIM BISKUPIMA svijeta upravo je Pio XII. 10. studenog, na dan, kad se u javnim skupštinama počelo raspravljati o sudbinu svetih mjesta u Palestini. Sv. Otac poziva sve vjernike na molitvu, da bi se u tom pitanju postiglo jedno pravedno riješenje.

— Internacionalna štampa posvetila je tom pismu veliku pažnju. Priznaje se da su i kod tog pitanja zainteresirani i Arapei i Muhamedanci, ali se ističe ve-liko duhovno značenje svetih mjesta za cijeli kršćanski svijet. Ovo je pitanje bitno za dnevnoću i generatne skupštine Ujedinjenih naroda.

MISIJSKI TJEDAN. — Kao što je poznato svake godine se održava misijski tjedan pred blagdan Krista Kralja. Ove godine taj tjedan pada od 23. do 29. listopada. Taj tjedan Crkva nas poziva, da moljavma, dobrim djelima i darovanjima doprinosimo za širenje Kristovog Kraljevstva među neznanjcima. Povodom ovoga misijskog tjedna održao je preko vatikanskog radija govor Mgr. Celsus Konstantin. U ovome govoru visoki crkveni dostojanstvenik je objavio, da je tokom prošle godine pristupilo u Katoličku Crkvu samo u Africi 500.000 novih vjernika.

U PARIŠKO BISKUPIJI molio se je, po želji nadbiskupa Pelina, u nedjelju 30. listopada za mir u svijetu i uspostavu socijalne pravde.

ZA PRAKAZ MUKE ISUSOVE u Oberammergau-u (Bavarska) tijekom Svete Godine vrše se velike priprave. Hodočasnici Svete Godine moći će iz Rima avionom u München te autobusima u Oberammergau, u Tu svudu uredit će se posebna zabna linija. Hodočasnici će se, po želji nadbiskupa Pelina, u nedjelju 30. listopada za mir u svijetu i uspostavu socijalne pravde.

KARDINAL MARMACQ, prefekt sv. Kongregacije koncila, umro je 3. studenog. — Kardinal se rodio 1876. za svećeničke zaređen je 1900. od 1904. do 1920. bio je namješten u državnom tajništvu Vatikana. Poslije je bio apostojski nuncij u Bukureštu, Pragu i Varšavi. Pio XI. imenovao ga je 1935. kardinalom.

TRI KRATKA FILMA izgrađena su a francuskim popratnim tekstom: Sveta Godina u povijesti, Sveta Godina 1950. i Sveta Godina u našem životu. — Filmovi su zamišljeni kao priprava na put u Rim odnosno kao pripisava an-duhovne plodove Svete Godine uopće.

MISIJSKI SAOBRAĆAJNO DRUŠTVO osnovano je u Austriji na temelju zaključaka biskupskih konferencija od 1948. Društvo ima zadatku da skuplja dobrovoljne prinose za nabavu saobraćajnih sredstava, koja će se upotrebljavati bilc u asmoj Austriji bilo u misijama u službi apostoleta.

MARIJANSKI KONGRES.

— Od 14. do 22. aprila 1950. održat će se u francuskom gradu Renu Marijanski kongres. Marijanski kongres treba da bude vjerskim listinama u vezi a Bogorođi, o smjernici.

TRODNEVNICE u čast sv. Ivane de Lestonaux održao je 28.—30. listopada u Bordeauxu (Francuska) novoo imenovani talijanski nadbiskup Mgr. Felini. U propovijedi, koju je održao tom prilikom, Mgr. Felini se otvoreno riječima založio za socijalni program francuskih radnika, rekavši da smir ne će vladati, ako prije ne bude uspostavljena socijalna pravda. Mnogi francuski listovi shvatili su ovu propovijed novo imenovanog nadbiskupa kao njegov program u radu, koji mu prelistaju.

U MANILI imenovan je dosadašnji pomoćni biskup nadbiskupom Manile. To je prvi put kada građanin Filipina upućen u nadbiskupsku stolicu.

U NAGASAKIU (Japan) je biskup blagoslovio novu bolnicu, koja nosi ime sv. Franje Ksaverskog. Bolnica je podignuta na ruševinama eksplozije atomske bombe od 1945.

IZ KREDITA, što ga je dobila Italija Marshallovim planom, odobrena je svotna od preko jedne milijarda lira, da bi se osiguralo 15.000 mjesta u proizvodima, odnosno da bi se stvorilo toliko novih mjesta.

SANTA CECILIA, nacionalna muzička akademija u Rimu, obelodanila je raspored svojih izvedbi za Svetu Godinu. Na rasporedu su mnoge kompozicije (skladbe) crkvene glazbe. Od komada visoke umjetničke vrijednosti nalaze se na rasporedu među ostalim "Misa selemstina" od Beethovena, Requiem od Verdia i Krundbena Misa od Mozarta.

ŠVICARSKI MINISTAR vanjskih poslova Petitpierre primljen je 20. listopada u audijenciju Sv. Oca Pija XII. **PREDSEDNIK** talijanskog nacionalnog odbora za Svetu Godinu, monsinjor Urbani, izjavio je pred predstavnicima domaće i strane štampa, da treba sve poduzeti da bi hodočaka služba onaj duhovno svrni, radi koje se prirođuju. Treba isključiti svaku spekulaciju i ne smije se dopustiti da hodočasnici putovanjima dobiu značaj jeličnih izleta.

DRŽAVA ISRAEL dozvoljila je u našeg posećivanje svetih mjesta za vrijeme svete Godine, ukoliko se radi o katoličkim hodočacima. — Isto tako je postignut sporazum a vladom Transjordnije za prolaz hodočasnika.

U MABARŠKOJ, gdje su roditelji morali usmeno ili pisмено izjaviti, da li žele da njihova djeca posećuju vjeronauk u škol, izjavilo se 84—80% roditelja za vjeronauk.

NA PAPINSKOM Gregorijanskom sveučilištu u Rimu otvoren je 18. listopada u velikoj sali novo akademika godina. Prisutno je bilo više kardinala, nadbiskupa biskupa, poslanika različitih država akreditiranih kod Vatikana oko 2.000 studenata.

DVJESTO ARGENTINSKIH HODOČASNIKA prisustvovali će na Badnjak otvorenu kojeh vrata u Kimu Hodočačko, koje će krenuti iz Argentine a prosinca, voditi će generalni vikar Buenos Airesa.

NA MALI sprema se na posredvovanje tamošnjeg nadbiskupa velika amnestija u vezi sa Svetom Godinom, kojem će biti oslobođeni mnogi engleski državljani, koji su sad zatvoreni na Maliti.

U PARIŠKO KATEDRALI "Noire Dames" održana je 22. listopada svečana zadušnica za pokojnog kardinala Suarda, nadbiskupa pariškog. Svečanu službu Božju vršio je pomoćni biskup pariski, dok je propovijed održao kardinal Lénard (Lille). Prisutno je bilo 4 kardinala, 36 nadbiskupa, zastupnici vlade i mnogo naroda.

U NEW YORKU raste broj konvertila (obraćenika). Tamo postoji pokret av. Kristofora, koji se zauzima za podučavanje obraćenika.

CENTRALNI ODBOR za Svetu Godinu uputio je poziv svim nacionalnim odborima, da bi postigli delegaciju na svečanost otvorenja svetih vrata na Badnjak. To je jedna od najvažnijih ceremonija u Svetoj Godini, a obaviti će je sam Sv. Otac.

MALAR VJESTI IZ MISIJA

— Mijajka družba sestara sv. Otakupitelja slavni ove godine 160-godišnjicu svoga utemeljenja. Društvo ima 5.247 članica sestara.

— Mijajka družba presvete Krvu Isusove (tekstove društva) ove godine 150-godišnjicu svoga utemeljenja. Tm povodom Sv. Otac je uputio salvavano pismo prelatu koji iste Družbe o. Karmela-u. U pismu se navode velike zaluge, koje je ova Družba stekla za vjeru i kulturu.

— U Sangaju su i u novonastalim prilikama ostali na svome mjestu katoličko misiolari. Sangajaska crkvena provincija zauzima prosor na kojera živi 18 milijuna etelja. U samom Sangaju se nalazi 15 katoličkih šupa i veći broj deprotovnih ustanova kao i katoličko sveučilište.

— Za 15 milijuna se u zadnjih pet-najest godina povisio broj katolika u Africi, Aziji i Indoneziji.

— Broj svih kršćana u svijetu iznosi danas 300.000.000.

— U Kolumbiji je prvi Indijanac iz plemena Paecca bio posvećen za svećenika.

— Iz Njemačke je poslije završetka rata 136 katoličkih misionara otišlo u razne mizjake krajeve.

— U Belgickom Kongu je prošle godine djelovalo 1912 misionara; krskih su tokom iste godine 97.000 djece i 97.000 odraslih osoba.

— Broj katoličkih Kopta je u zadnjih 40 godina narasao od 5.000 na 70.000 duša. Kopti govore arapskim jezikom, a u bogoslužju upotrebljavaju stari egipatski jezik.

— U gradu Nagoya u Japanu su u svibnju o. g. otvorili Katoličku Akademičnu univerzitet. Upravo u istom mjestu će se sagraditi i katoličko sveučilište.

— Katolički misionari su otkrili ostatke starih kitezajskih nasocobina u Mongoliji. Učenjaci za dugo vremena bezuspješno tražili, da ove ostatke otkriju.

— Novi apostojski delegat za Japan zove se Mgr. Makimilijan Fürstenberg. On je rođen u Harlemu 1901. a u 1946. se je nalazio na mjestu rektora belgijskog kolegijuma u Rimu.

MINISTAR PREDSEDNIK Austrije, koji je praktičan katolič, štiti ete skoro u Italiji, i to u vezi a pitanjem iseljenja. Visoki gost molio je za audijenciju kod Sv. Oca.

U ZAPPADNOM SEKTORU BERLINA otvoreno je ove školske godine osam katoličkih pučkih škola. Broj prijaviljve dijce tražio bi daljnje profesionalne škole, ali se tom nije moglo udovoljiti zbog pomanjkanja prikladnog školskog prostora. I katolička gimnazija u zapadnom sektoru Berlina, kojom upravlja Isusovci, ima neobično velik broj đaka.

NA BASTANKU KATOLIČKE MLAĐEŽI u Puli govorio je Dr. Adenauer, predsjednik vlade zapadne Njemačke, koji je naglasio, da će nova Njemačka biti izgrađena na čisto kršćanskim načelima.

ŽUPNI UREDI IZ STRE t. j. u biskupiji, odnosno administraturi, riječko, pašnjake, porečko, kao i a oteka Creva i Ledinja dobili će kalendar "Danice" za 1950. g. preko Istarskog Književnog Društva sv. Cirila i Metoda u Pazinu. Stoga nek se ne obraćaju zbog "Danice" za Zagreb.

NAŠI POKOJNICI

† HANZEK LJUDEVIK, župnik u Jastrebarskoj i asajni prisjednik, u mjestu je u bolnici na Vinogradskoj cesti u Zagrebu dne 22. studenoga, a pokopan u Jastrebarskom 25. studenoga. Bio je svećenik većma mirne i blage štadi. Umro je 85. godini.

† Mgr. VLAĐIMIR TALIERAN, profeso-kateheta, nekadašnji župnik i dekan svoga sveleog duhovnog škole dra Josipa Marčića, umro je 26. listopada 1949. u 77. godini štivo. Spada među najstarije svećeničke duhovne škole biskupije.

Počivali u miru!